

sobo. Drugi dan me je nesel pa v bližnji gozd in me je izpustil. Srečno sem prišel domov.

Odslej mi gre pa dan na dan kot tebi: danes dobro, jutri slabo, danes srečno, jutri narobe. Kaj se hoče? Svet je okrogel, pravijo. In mi tudi, kadar se zvijemo.

In zviti se bo treba. Mraz postaja, zima prihaja. Če me morda, dragi sosed in drug, prihodnjo pomlad več ne bo iz luknje, ohrani ta list v spomin in zakopli pomladnega dne moje siromašne kosti. Zdrav! Počivaj sladko!"

Fr. Novak.

Polharska uganjka.

Lepega jesenskega popoldneva sem pohajal po gozdu. Ogromne, z mahom in grmovjem bogato poraščene skale, mogočna hrastova, bukova in smrekova debela so stala naokrog ter so otožno šumela v prijetni jesenski sapi.

Vejevje grmovja in drevja so težili pisani sadeži, tvoreč z bolj ali manj orumenelim listjem slikovito, očem prijetno soglasje. Po vlažnih, z obilico gob pokritih tleh pa je ležalo nebroj razjedenih, napol zrelih drobnic, želoda, bukovega in gabrovega žira ter izljuknjanih sajastih lešnikov, kar mi je pričalo o mnogoštevilnosti ponočnjaških polhov, ki po naših gozdih nadomeščajo opice.

Kar zazrem pred seboj postarnega moža, sedečega na širokem trhljem štoru. Enomerno je strmel predse, kakor da je izklesan iz kamena. Osivelo glavo je podpiral z rokama uprtima na kolena, tako da bi bil skoro sodil, da mož dremlje. Kljukasta palica, povez „šklopov“ in pasti pa mi je izdalo moža za polharja.

Radovednost me je gnala do njega.

„Hej, oča, bo li kaj prida lova nocoj?“

Starec se nekako osupnjeno vzdrami in me premeri z očmi od nog do glave, kakor bi si pomišljal, mi li more zaupati svoje polharske skrivnosti.

„Ej, slabo, jako slabo v primeri z drugimi polšnjami v tem okraju“ odvrne mi starec z nizkim glasom, ki je izražal pravcato slabo voljo in čemernost. „Polhov je tukaj toliko kakor nikjer v tem gozdu, a vendar se pri teh polšnjah nič ne ujame. Vsi polharji so jo že opustili, trdeč, da je začarana; mnoge je celo strašilo tod!“

„Zakaj je pa vi ne opustite?“ vprašam začudeno.

„Ej, človek si misli, da bo bolj premeten, kakor so drugi. Že dva večera sem skoro zaman čakal pri praznih pasteh kakor medved drnuljevega sadu; šklopi so dobro držali, tega ne smem tajiti. In to me je nazadnje vendarle razkačilo! Včeraj sem nabral kamenja, in ko so jeli polhi kot po navadi kihati in so najboljše volje skakali po drevju okrog mene, sem jih začel pridno drviti v drevesne vrhove. No, godrnjači so si hitreje pomagali na tla, kakor sem menil, kajti takoj je držalo pteru pasti dva mladiča in tri debele starce, ki so se preplašeni hoteli rešiti v polšnjo skozi režečo past.“

Uvidel sem, da je starec pri teh polšnjah že deloma obupal. Zatrjeval sem mu, da je izvestno še kak neomašen dušek, skozi katerega uhajajo polhi, starec pa se je skliceval na skrbno omašene duške in uglajene polšnje, tako da je postalo to končno i meni prava uganjka.

Kar zagledam blizu naju tršato drevo, kojemu je najbrž kak vihar ali pa predebela zima odkrhnla nad polovico debla, in omenil sem starcu, da je drevo najbrž do tal — votlo.

Starec se je nekako pomlajen dokaj lahkotno popel na trš in poln veselja, ki ga občuti polhar, nadejaje se gotovega obilnega lova, zamašil s kamenjem duplo, skozi katero so uhajali polhi.

Poznejše dni sem srečal starca, ki je od tedaj na onih polšnjah prav uspešno polhal, in nisem se nadejal, da mi bode stari polhar vedel toliko hvalo, da sem mu rešil težavno polharsko uganjko.

Zvonimir Masle.

